

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру

місто Івано-Франківськ

«28» травня 2025 року

Старший слідчий в ОВС 2 відділення слідчого відділу УСБ України в Івано-Франківській області підполковник юстиції Жовнірович Олег Володимирович, розглянувши матеріали досудового розслідування, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 22022090000000003 від 27.02.2022, встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст.ст. 36, 42, 276, 277, 278 КПК України, –

ПОВІДОМИВ:

Билінку Івану Вікторовичу, 06.06.1979 року народження, громадянину України, українцю, уродженцю Республіки Таджикистан, зареєстрованому за адресою: Херсонська область, Великопетиський район, с. Запоріжжя, вул. Степова, буд. 7, громадянину України,

про те, що він підозрюється у провадженні господарської діяльності у взаємодії з державою-агресором, незаконними органами влади, створеними на тимчасово окупованій території, у тому числі окупаційною адміністрацією держави-агресора, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 4 ст. 111-1 КК України.

Положеннями статей 1 та 2 Основного Закону України – Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Відповідно до частини 1 статті 17, частини 1 статті 65 Конституції України захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Згідно статті 4 Конституції України в Україні існує єдине громадянство. Підстави набуття і припинення громадянства України визначаються законом.

Статтею 68 Конституції України передбачено, що кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей. Незнання законів не звільняє від юридичної відповідальності.

Частиною 1 статті 65 Конституції України встановлено, що захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, шанування її державних символів є обов'язком громадян України.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. До системи адміністративно-територіального устрою України входить Автономна республіка Крим (далі – АР Крим), Донецька та Луганська області, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади рф та службових осіб з числа керівництва ЗС рф, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Оцінюючи реалізацію проголошеного в Україні Євроінтеграційного курсу розвитку держави через практичну підготовку та подальше підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом як реальну загрозу економічним та геополітичним інтересам рф, упродовж 2013 року у представників влади рф, у тому числі, службових осіб Міністерства оборони рф (далі – МО рф), Генерального штабу Збройних Сил рф (далі – ГШ ЗС рф), матеріали щодо окремих з яких виділені в інші провадження, виник спільний злочинний умисел на вчинення задля захисту інтересів рф протиправних дій на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Зокрема, розглядаючи елементами такої загрози втрату впливу рф на політичні та економічні процеси в Україні, поглиблення співпраці України з НАТО та високу ймовірність денонсації угод щодо тимчасового перебування Чорноморського флоту рф (далі – ЧФ рф) на території України в Автономній Республіці Крим та в місті Севастополі (далі – АР Крим), вказані представники влади рф вирішили в разі невідворотності вказаних демократичних процесів, які відбувалися в Україні, поєднуючи свої дії з політичними, дипломатичними, економічними та інформаційними заходами реалізувати вказаний злочинний умисел шляхом ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів ЗС рф, у тому числі, дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим, а також із залученням інших осіб, у тому числі громадян України та рф та вчинення інших злочинів. При цьому вказані особи співучасники злочину усвідомлювали суспільно небезпечний характер таких своїх дій, передбачали заподіяння такими діями значних матеріальних збитків державі Україна, українському народові та інші тяжкі наслідки, в тому числі, в разі спротиву військовій агресії у виді загибелі людей, та бажали їх настання.

Враховуючи надзвичайно вигідне геополітичне розташування території АР Крим, яка дає змогу контролювати Південь рф, акваторії Чорного та Азовського

морів, має найбільше військово-стратегічне значення серед інших територій України, вказаними представниками влади рф було прийнято рішення розпочати планування та підготовку для ведення агресивної війни проти України саме з території АР Крим, яку передбачалося окупувати та анексувати. При цьому, було враховано і те, що на цій території вже дислокувалися підрозділи ЧФ рф, що сприяло б найбільш прихованому використанню регулярних військ ЗС рф поряд з іншими елементами гібридної агресивної війни.

Для приховування збройного вторгнення на територію України та подальшого виправдання своїх дій вказаними особами співучасниками злочину було прийнято рішення активно використати протестний потенціал населення окремих регіонів України, в тому числі Донецької та Луганської областей, для організації та проведення незаконних сепаратистських проросійських референдумів на шкоду територіальній цілісності та недоторканості України. Кінцевою метою ведення агресивної війни проти України на території півострова Крим, Луганської та Донецької областей передбачалося відторгнення окупованих територій від України шляхом організації та проведення псевдо референдуму та подальше їх приєднання до складу рф, тобто їх анексія.

Для забезпечення схвалення та підтримки громадянами рф, у тому числі десятками тисяч російських громадян, котрі проживали в межах дислокації російських гарнізонів ЧФ рф на території АР Крим, та жителями південно-східних регіонів України злочинних діянь на шкоду суверенітету і територіальній цілісності та недоторканості України, представники влади рф на виконання спільного злочинного плану з грудня 2013 року по лютий 2014 року організували із застосуванням засобів масової інформації розпалювання в Україні національної ворожнечі шляхом ведення інформаційно-пропагандистської підривної діяльності, при цьому вказуючи на хибність Європейського вектору розвитку зовнішніх відносин України, подаючи викривлену інформацію щодо подій, які відбувались в Україні, здійснюючи спотворення свідомості частини населення України з метою зміни світоглядних настанов, зародження сумніву в необхідності та доцільності спільного існування в рамках самостійної, унітарної, суверенної держави України з європейським вектором розвитку, підбурюючи до міжетнічних конфліктів та розпалюючи сепаратистські настрої серед населення південно-східних регіонів України. При цьому, підживлювались антиукраїнські та проросійські настрої серед населення АР Крим, розпалювалась міжнаціональна ворожнеча, усіляко нагніталися ксенофобські настрої серед російськомовних жителів Криму, Донецької та Луганської областей.

Ретельно відслідковуючи внутрішньополітичну обстановку в Україні та реагуючи на її загострення, з метою ефективною та оперативною реалізації злочинного умислу та контролю за його виконанням, керівництвом МО рф у період січня-лютого 2014 року було доведено до відома інших співучасників злочину з числа підлеглих військовослужбовців ЗС рф, в тому числі ЧФ рф, основні стратегічні замисли розробленого в ГШ ЗС рф злочинного плану щодо військової окупації та подальшої анексії АР Крим, Луганської та Донецької областей шляхи його реалізації, необхідна кількість сил та засобів для втілення задуму в життя та відбулося розподілення за кожним із них окремо відведених ролей в залежності від посад, котрі вони обіймали, та напрямків організації

військової служби, за які відповідали, було доведено порядок взаємодії з правоохоронними органами та іншими службами рф, на яких покладалося забезпечення виконання інших супутніх завдань.

Завершивши всі необхідні дії з планування та підготовки розв'язування та ведення агресивної війни на території України, оцінюючи внутрішньополітичну кризову обстановку в Україні як найбільш сприятливу, усвідомлюючи реальний ризик втрати зовнішнього контролю над внутрішніми політичними процесами в Україні, починаючи з 20 лютого 2014 року для безпосередньої реалізації злочинного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії з боку рф території АР Крим на вказану територію України розпочато збройне вторгнення регулярних військ рф з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

У подальшому відбулася тимчасова окупація з боку рф частини території України АР Крим, яка розпочалася із збройного конфлікту, викликаного російською військовою агресією, починаючи з 20 лютого 2014 року, а також анексія російською федерацією цієї частини території України шляхом проголошення 11 березня 2014 року на території АР Крим «Республіки Крим» суверенною державою, організації та проведення 16 березня 2014 року незаконного «загальнокримського референдуму», направлено на повалення територіальної цілісності та недоторканості України, підписання 18 березня 2014 року «Договору про прийняття до рф «Республіки Крим» і створення у складі рф нових суб'єктів» та його ратифікацію Радою Федерації Федеральних Зборів рф 21 березня 2014 року, прийняття 21 березня 2014 року Федерального Конституційного Закону рф № 6-ФКЗ, яким прийнято до рф «Республіку Крим» та утворені в складі рф нові суб'єкти «Республіка Крим» та «місто федерального значення Севастополь».

У березні – квітні 2014 року розпочалася збройна агресія російської федерації шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств російської федерації на територію Луганської та Донецької областей, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, направленої на окупацію цих територій на порушення територіальної цілісності України.

У березні-квітні 2014 року у м. Луганську групою озброєних осіб створено стійке ієрархічне терористичне об'єднання, так звану «Луганську народну республіку» (далі – «ЛНР»).

26 квітня 2014 року т. зв. «народний губернатор Луганщини» Валерій Болотов і «Уповноважений представник громад області» висунули ультиматум щодо припинення антитерористичної операції та заявили про готовність перейти до активної фази спротиву на всій території області.

27 квітня 2014 року групою сепаратистів захоплено будівлю УСБУ в Луганській області та проголошено т. зв. «Луганську народну республіку».

11 травня 2014 року відбувся т. зв. «референдум» про суверенітет Луганської народної республіки.

12 травня 2014 року на підставі проведеного псевдореферендуму проголошено незалежність т. зв. «Луганської народної республіки».

18 травня 2014 року на засіданні т. зв. «Верховної ради Луганської народної республіки» затверджено Конституцію «ЛНР» як тимчасовий закон самопроголошеної республіки.

02 листопада 2014 року у м. Луганську та частині Луганської області, підконтрольній представникам «ЛНР», всупереч вимогам діючого законодавства України, проведені вибори Голови та депутатів «Народної Ради ЛНР», за результатами яких обрані «Голова «ЛНР» та «депутати «Народної Ради ЛНР», які приступили до виконання повноважень 4 та 17 листопада 2014 року відповідно.

Аналогічно, в окремих містах та районах Донецької області всупереч законодавству України 07.04.2014 оголошено «Декларацію про суверенітет Донецької народної республіки» та 11.05.2014 проведено незаконний референдум з питання «Про підтримку акта про проголошення державної самостійності Донецької народної республіки», за результатами якого проголошено створення незаконного псевдодержавного утворення «Донецька народна республіка» (далі – «ДНР»).

Захоплення Донецька сепаратистами попри активний спротив більшості населення відбулося протягом квітня 2014 року, внаслідок чого місто Донецьк перейшло під контроль терористичного угруповання «Донецька народна республіка» і стало центром цього угруповання. Внаслідок боїв між сепаратистськими підрозділами та Збройними Силами України, а також численних диверсійних актів, місто зазнало значних руйнувань, а велика кількість мешканців була змушена покинути місто.

Починаючи з 06 квітня 2014 року сепаратисти розпочали захоплення адміністративних будівель, опорних пунктів силових структур, а згодом і інших господарчих та інфраструктурних об'єктів.

Бойові дії війни на Донбасі почалися із захоплення 12 квітня 2014 року російськими загонами, керованими офіцерами спецслужб рф, українських міст – Слов'янська, Краматорська і Дружківки, де захопленою у відділках МВС зброєю російські диверсанти озброїли місцевих колаборантів і прийняли до своїх лав. В умовах неспротиву місцевих силових структур України, а іноді й відкритої співпраці, невеликі штурмові загони російських диверсантів у наступні дні взяли під контроль Горлівку й інші міста Донецчини та Луганщини.

13 квітня 2014 року через посилення сепаратистських виступів та захоплення державних установ на сході України виконувач обов'язків Президента України Указом від 14.04.2014 № 405/2014 затвердив рішення Ради національної безпеки і оборони України «Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України» та Україною розпочато на території Донецької та Луганської областей широкомасштабну антитерористичну операцію із залученням Збройних Сил України та інших військових формувань.

3 листопада 2021 року представники влади та зс рф, з метою підготовки до повномасштабного нападу на Україну, організували перекидання підрозділів ЗС та інших військових формувань рф до кордонів України, що пояснювалося запланованими спільними російсько-білоруськими навчаннями «Союзна рішучість – 2022», які розпочалися 10 лютого 2022 року.

Станом на 08 лютого 2022 року вздовж усього кордону з Україною з боку рф, республіки білорусь та тимчасово окупованих територій України зосереджено 140 тис. військових рф, включаючи повітряний та морський компонент.

З метою створення приводів для ескалації воєнного конфлікту і здійснення спроби виправдання своєї агресії перед громадянами російської федерації та світовою спільнотою, представниками влади та ЗС рф розроблено окремий план, який передбачав вчинення дій, спрямованих на введення в оману і залякування громадян рф та мешканців тимчасово окупованих територій України, а також скоєння провокацій, які полягали у імітації нападів і вогневих ударів, вчинених нібито підрозділами ЗС України по території рф та тимчасово окупованих територій України.

Одночасно із зазначеним передбачалося визнання керівництвом рф т.зв. «донецької народної республіки» і «луганської народної республіки» незалежними державами та отримання від них звернення з запитом про надання військової підтримки, яка викликана нібито агресією Збройних Сил України.

На виконання зазначених намірів 15 лютого 2022 року державна дума російської федерації звернулася до президента російської федерації з проханням визнати незалежність самопроголошених «донецької та луганської народних республік».

21 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до президента російської федерації з проханням визнати незалежність т. зв. «донецької та луганської народних республік».

В цей же день президент російської федерації скликав позачергове засідання ради безпеки російської федерації, де обговорено питання щодо доцільності визнання незалежності т.зв. «донецької та луганської народних республік».

Службові особи з числа вищого керівництва рф, які входять до складу ради безпеки рф, публічно підтримали звернення державної думи рф та заявили про необхідність визнання президентом рф незалежності т.зв. «донецької народної республіки» та «луганської народної республіки».

Цього ж дня президент російської федерації підписав указ про визнання незалежності т. зв. «донецької народної республіки» та «луганської народної республіки».

22 лютого 2022 року президент російської федерації підписав з керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей договори про дружбу, співробітництво та взаємну допомогу, які в той же день ратифіковані державною думою та радою федерації рф.

В цей же день президент російської федерації, реалізуючи злочинний план, з метою надання видимості законності діям щодо нападу на Україну, направив до ради федерації рф звернення про використання збройних сил рф за межами рф, яке було задоволено.

23 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до президента російської федерації з проханням надати допомогу у відбитті

надуманої ними воєнної агресії «українського режиму щодо населення» т. зв. «донецької та луганської народних республік».

24 лютого 2022 року, о 05 год 00 хв, президент російської федерації оголосив про своє рішення почати військову операцію в Україні.

При цьому, всупереч наведеним вище нормам президент російської федерації, а також інші представники влади російської федерації, діючи всупереч вимогам п. п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту Організації Об'єднаних Націй і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), продовжили планування, підготовку та розв'язання агресивної війни проти України.

Факт широкомасштабного збройного вторгнення на територію України 24.02.2022 не приховувався владою РФ, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п. п. 1, 3 Висновку 300 (2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії Російської Федерації проти України», п. п. 17, 18 Наказу від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього» (Україна проти РФ) та ін.)».

Отже, з урахуванням викладеного 24.02.2022 на території України розпочався збройний конфлікт внаслідок акту агресії Російської Федерації при наступних обставинах.

Цього ж дня збройними силами рф, які діяли за наказом керівництва рф і ЗС рф, віроломно здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромах, військовим штабах і складах Збройних Сил України, а також підрозділами зс та інших військових формувань рф здійснено широкомасштабне вторгнення на територію суверенної держави Україна.

У період з 05 год 00 хв 24 лютого 2022 року та щонайменше до сьогоднішнього дня (включно) підрозділи зс та інших військових формувань рф здійснюють спроби окупації українських міст, які супроводжуються бойовим застосуванням авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки та іншого озброєння. При цьому вогневі удари здійснюються по об'єктах, які захищені нормами міжнародного гуманітарного права. Зазначені дії призвели до тяжких наслідків у вигляді загибелі людей, у тому числі дітей, отримання ними тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості та заподіяння матеріальних збитків у вигляді знищення будівель, майна та інфраструктури.

У подальшому Збройні Сили РФ, які діяли за наказом керівництва РФ і ЗС РФ, вторглися на територію України шляхом збройної агресії, з погрозою застосування зброї та її фактичним застосуванням, незаконно увійшли на територію України через державні кордони України в Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській, Харківській, Запорізькій та інших областях та здійснили

збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, та здійснили окупацію частин вказаної території, чим змінили межі території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією, при цьому нанесли ракетно-бомбові удари по військових і цивільних об'єктах України, а також ввели на територію суверенної держави війська країни-агресора.

Таким чином, дії РФ проти України, які тривають з 24.02.2022 і до цього часу, підпадають під всі пункти, передбачені ст. 3 Резолюції 3314, а тому їх слід кваліфікувати саме як акт агресії РФ проти України.

Таким чином, починаючи з 24.02.2022 на територію України, в тому числі на територію Херсонської області, з порушенням правил перетину державного кордону України почали прибувати невстановлені розслідуванням представники військових, державних та правоохоронних органів російської федерації для організації діяльності, кінцевої метою якої є зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

До їх завдань на тимчасово окупованій державою-агресором території Херсонської області відноситься встановлення влади окупаційних військ російської федерації на території населених пунктів Херсонської області; керування процесами створення та діяльності окупаційних органів влади, у тому числі правоохоронних органів; створення умов неможливості дії українських органів влади та законів на вказаній території; впровадження обігу грошової одиниці РФ, використання системи оподаткування РФ, реєстрації та діяльності суб'єктів господарської діяльності, органів влади та місцевого самоврядування за законодавством РФ, надання освітніх та медичних послуг, робота правоохоронної та судової систем, організація та проведення незаконних виборів та референдумів та як кінцева мета – зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Указом Президента України від 24.02.2022 № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні» у зв'язку з військовою агресією російської федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» в Україні введено воєнний стан із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб, який в подальшому було неодноразово продовжено, і наразі він діє.

Згідно ст. 42 IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі: Положення про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907 територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника.

У відповідності до п. 7 ч. 1 ст. 1-1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України від 15.04.2014 (в редакції від 07.05.2022, далі за текстом – Закону № 1207-VII), тимчасово окупована рф територія України (тимчасово окупована територія) – це частини території України, в межах яких збройні формування рф та окупаційна адміністрація рф встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування рф встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації рф.

Згідно п. 6 ч. 1 ст. 1-1 Закону № 1207-VII, окупаційна адміністрація російської федерації – сукупність державних органів і структур рф, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних рф самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

Відповідно до положень ч. 1 ст. 1 Закону № 1207-VII, тимчасово окупована територія рф територія України (далі – тимчасово окупована територія) є невід'ємною частиною території України, на яку поширюється дія Конституції та законів України, а також міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Російська окупаційна влада – це система органів, утворених російською федерацією або за сприянням російської федерації на території АР Крим, міста Севастополя, на тимчасово непідконтрольних органам влади України територіях окремих районів областей України, а також незаконні організації на зазначених територіях, представники цих органів та незаконних організацій.

Колабораціонізм – це співпраця громадянина України з російською окупаційною владою та створеними чи підтримуваними російською федерацією незаконними збройними формуваннями в Автономній Республіці Крим та місті Севастополі, а також на тимчасово непідконтрольних органам влади України територіях окремих районів областей України, в т.ч. і Херсонської області.

Рішення держави-агресора, збройних формувань та/або окупаційної адміністрації держави-агресора – політичні заяви, закони, укази, постанови, накази, розпорядження та інші відповідні рішення, що приймаються органами влади РФ, командуванням її збройних формувань, окупаційною адміністрацією.

Дії держави-агресора, збройних формувань та/або окупаційної адміністрації держави-агресора – будь-які дії вказаних суб'єктів, вчинені повністю чи частково на виконання зазначених рішень.

Матеріальні ресурси – це економічні ресурси в матеріальній формі у вигляді предметів праці, які можуть бути застосовані для виготовлення продуктів, виконання певних робіт, або надання послуг.

Матеріальні ресурси – це оборотні та основні засоби виробництва, що використовуються у під час виробничого процесу і є матеріальною основою підприємства або галузі.

Закон України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення» визначає активи як кошти, у т.ч. електронні гроші, інше майно, у т.ч. виробниче обладнання, будівлі та споруди, транспортні засоби, інструменти, прилади, інвентар, меблі, природні ресурси, майнові та немайнові права.

Узурпувавши владні повноваження на тимчасово окупованій території Херсонської області, представники окупаційної адміністрації стали формувати вертикаль влади, вживати безліч військових, соціальних, економічних, правових,

бюрократичних та адміністративних заходів для того, щоб стерти українську ідентичність місцевих жителів, у тому числі проводити примусову паспортизацію, перереєстрацію українських підприємств та майна юридичних та фізичних осіб за російським законодавством.

З метою забезпечення адміністрування податків та зборів окупаційна адміністрація анонсувала перереєстрацію українських підприємств на тимчасово окупованій території за російським законодавством.

Згідно з п. 2 ст. 13 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII (далі – Закон) здійснення господарської діяльності юридичними особами, фізичними особами – підприємцями та фізичними особами, які провадять незалежну професійну діяльність, місцезнаходженням (місцем проживання) яких є тимчасово окупована російською федерацією територія, дозволяється виключно після зміни їхньої податкової адреси на іншу територію України.

Громадянин України Билінко І.В., залишившись на тимчасово окупованій території в с. Запоріжжя Великопетиського району Херсонської області, в порушення вимог ст. 65 Конституції України, якою передбачено обов'язок громадян України щодо захисту Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, знаючи, що російська федерація веде агресивну війну проти України, будучи прихильником окупації російською федерацією частини території України та встановлення на окупованих територіях незаконно створених російською федерацією органів влади, усвідомлюючи вчинення дій спрямованих на шкоду державній безпеці, суверенітету, територіальної цілісності та недоторканості України, умисно, з корисливих мотивів, добровільно прийняв рішення співпрацювати з державою-агресором, незаконними органами влади, створеними на тимчасово окупованій території, у тому числі окупаційною адміністрацією держави-агресора, шляхом провадження господарської діяльності у взаємодії з державою-агресором, незаконними органами влади, створеними на тимчасово окупованій території, у тому числі окупаційною адміністрацією держави-агресора.

Так, громадянин України Билінко Іван Вікторович, діючи з прямим умислом, спрямованим на допомогу державі-агресору (пособництво), окупаційній адміністрації держави-агресора, з метою заподіяння шкоди Україні, реалізував рішення окупаційної адміністрації та 10 травня 2023 року добровільно зареєструвався в незаконних органах влади, створених на тимчасово окупованій території Херсонської області, як «индивидуальный предприниматель «Билинко Иван Викторович» (ОГРНИП: 323950000018613, место жительства: Херсонская область, м.р.-н Каховский, с.п. Рубановское, с. Запорожье, свидетельство о постановке на учет физического лица в налоговом органе с присвоением 11.05.2023 ИНН – 950001754166) за російським законодавством, став сплачувати податки та збори до бюджету окупаційної влади, тобто добровільно передавати активи представникам держави агресора.

Знаючи, що згідно з п. 2 ст. 13 Закону здійснення господарської діяльності на тимчасово окупованій території заборонено, Билінко І.В. умисно, добровільно, на шкоду Україні вирішив здійснювати вказану діяльність у взаємодії з державою-

агресором, незаконними органами влади, створеними на тимчасово окупованій території, у тому числі окупаційною адміністрацією держави-агресора. За таких обставин Билінко І.В. умисно, добровільно став підтримувати дії та рішення окупаційної влади, що стосуються діяльності господарських підприємств, у тому числі адміністрування податків і зборів.

З цією метою, Билінко І.В. звернувся із заявою (вх. 955 від 11.07.2023), на ім'я в.о. голови окупаційної адміністрації Нижньосірогозької військово-цивільної адміністрації Пиріга Е.А., з проханням надати в користування майновий комплекс, який знаходиться за адресою: Херсонська область, Нижньосірогозький муніципальний округ, с. Новоолександрівка (на території колишньої ферми).

Так, 10.07.2023 комісією в складі представників Нижньосірогозької військово-цивільної адміністрації здійснено огляд майнового комплексу – ангарного приміщення, яке знаходиться за адресою – Херсонська область, Нижньосірогозький район, с. Новоолександрівка, вул. Центральна, під час якого встановлено факт невикористання приміщення за призначенням та вказано, що власники майна виїхали за межі Херсонської області.

Таким чином, 17.07.2023 в.о. голови окупаційної адміністрації Нижньосірогозької військово-цивільної адміністрації Пиріг Е.А., беручи до уваги письмову заяву Билінко І.В., звернувся з листом № 1082 від 17.07.2023 до «временно исполняющего обязанности губернатора Херсонской области» Сальдо В.В. з проханням передати Билінко І.В. ангарне приміщення, яке знаходиться за адресою: Херсонська область, Нижньосірогозький район, с. Новоолександрівка, вул. Центральна, долучивши до вказаного звернення копії паспорта громадянина російської федерації Билінка І.В., заяву про виявлення безхазяйного нерухомого майна, акт огляду, та інші документи.

Таким чином, Билінко Іван Вікторович підозрюється у провадженні господарської діяльності у взаємодії з державою-агресором, незаконними органами влади, створеними на тимчасово окупованій території, у тому числі окупаційною адміністрацією держави-агресора, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 4 ст. 111-1 КК України.

Старший слідчий в ОВС 2 відділення слідчого відділу
УСБ України в Івано-Франківській області
підполковник юстиції

Олег ЖОВНІРОВИЧ

ПОГОДЖЕНО
Прокурор відділу
Івано-Франківської
обласної прокуратури

Олексій БЕЗРУКИЙ

Підозрюваному Билінко І.В. роз'яснені його права та обов'язки підозрюваного, передбачені ст. 42 КПК України, а саме:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення він підозрюється;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;
- 18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

- 1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;
- 2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;
- 3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Також, підозрюваному роз'яснено зміст ст. 63 Конституції України, про те, що: особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

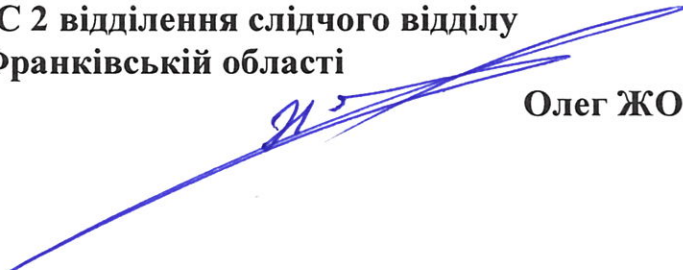
Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного мені повідомлені, роз'яснені та зрозумілі.

Підозрюваний: _____

«__» год. «__» хв. «__» _____ 202__ року

Повідомлення про підозру вручив:

**Старший слідчий в ОВС 2 відділення слідчого відділу
УСБ України в Івано-Франківській області
підполковник юстиції**

 Олег ЖОВНІРОВИЧ

